

Arrest

nr. 170 550 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en *“in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster”* van X, X, X en X en die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 6 juni 2016 waarbij de behandeling van het beroep werd verwezen naar de terechtzitting op 20 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 6 september 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 juni 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 23 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.09.2012 werd ingediend door :

[G.D.][...]

wettelijke vertegenwoordigster van:

[G.M.]

[G.M.A.]

[G.E.]

[G.L.]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds september 2009 in België verblijft; dat zij werkbereid zou zijn; dat zij duurzaam verankerd zou zijn; dat uitstekend Nederlands zou spreken; dat zij een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands voorlegt voor het schooljaar 2011-2012 (richtgraad 1) en dat zij hier vele vrienden en kennissen zou hebben; verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van diverse schoolattesten, een verklaring en een bewijs van inschrijving, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, noch kan dit beschouwd worden als een prangende humanitaire situatie die een terugkeer verhindert, omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene steeds op de hoogte was van het feit dat haar verblijfssituatie precair was en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was. Sinds 05.01.2012 verblijft betrokkene illegaal op het Belgisch grondgebied. Het is een persoonlijke keuze geweest van verzoekster om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 06.12.2011, zich te nestelen in illegaal verblijf en de kinderen in illegaal verblijf verder naar school te laten gaan. Derhalve kan gesteld worden dat het verzoekster is die de belangen van de kinderen geschaad heeft. Wat betreft het ingeroepen argument dat de kinderen

niet zomaar van school kunnen gehaald worden om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene gebruik kan maken van de zomervakantie om haar terugkeer te organiseren. Betrokkene roept artikel 28 en 29 in van het Internationaal Verdrag Inzake de Rechten van het Kind in, maar zij toont op geen enkele wijze aan dat het recht op onderwijs van de kinderen en de bepalingen omtrent de onderwijsdoelstellingen niet gewaarborgd zouden zijn in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat zij bij haar ouders gaan wonen is, nadat haar partner haar verlaten had en dat haar ouders, twee broers, zus en schoonzus de Belgische nationaliteit bezitten. Zij stelt dat zij een effectief gezinsleven leidt in België met haar ouders en haar kinderen. Betrokkene legt verschillende Belgische identiteitskaarten en verblijfstitels van personen met de familienaam [G.] voor bij de aanvraag, maar legt geen bewijzen voor die de familieband met deze personen kunnen staven, zoals gelegaliseerde geboorteaktes. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene stelt dat [...] haar moeder ernstig ziek is en dat zij voor haar zorgt. Verzoekster legt geen bewijzen voor die dit kunnen staven. De familieband met [G.S.] wordt niet aangetoond. Er wordt tevens geen enkel bewijs voorgelegd dat deze persoon, die de moeder van verzoekster zou zijn, ernstig ziek is, noch wordt aangetoond dat zij verzorgd wordt door verzoekster. De loutere bewering dat betrokkene voor haar zieke moeder zorgt, kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 18.09.2009. Zij werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 06.04.2009. Haar tweede asielaanvraag, ingediend op 13.11.2009, werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 05.01.2010 en afgesloten met een bijlage 13quater. De duur van de procedures - namelijk minder dan zeven maanden voor de eerste asielprocedure en minder dan twee maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 23 juli 2013 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"In uitvoering van de beslissing van [H.J.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[G.D.] [...] nationaliteit Kosovo
en haar minderjarige kinderen:

[G.M.],

[G.M.A.],

[G.E.],

[G.L.],

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 06.04.2009. Haar tweede asielaanvraag, ingediend op 13.11.2009, werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 05.01.2010 en afgesloten met een bijlage 13quater.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Het gegeven dat een ambtenaar naar aanleiding van de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, vaststelde dat verzoekster onwettig in het Rijk verbleef en het feit dat de vaststelling van dit onwettig verblijf het “gevolg” is van de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf laat geenszins toe te concluderen dat de in casu bestreden beslissingen inhoudelijk of juridisch samenhangen en dat de ene beslissing voortvloeit uit of een gevolg is van de andere. De bemerking van verzoekster dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen – wat het gevolg is van het feit dat de ambtenaar een inbreuk op de verblijfswetgeving vaststelde toen hij het dossier van verzoekster ter hand nam om haar aanvraag om machtiging tot verblijf te onderzoeken – doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoekster nog uiteenzet dat in het arrest nr. 96 099 van 30 januari 2013 werd gesteld dat een nauwe samenhang tussen beslissingen duidelijk blijkt uit het gegeven dat deze beslissingen op dezelfde dag door dezelfde persoon werden genomen, moet worden gesteld dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Hierbij moet worden benadrukt dat in de zaak waarnaar verzoekster verwijst de eerste bestreden beslissing een beslissing was waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. De vernietiging van een dergelijke beslissing heeft tot gevolg dat een vreemdeling in het bezit kan worden gesteld van een attest van

immatriculatie en in dat geval niet onwettig in het Rijk verblijft, zodat er implicaties kunnen zijn voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijke situatie doet zich in casu niet voor. Er dient tevens te worden geduid dat arresten van de Raad hoe dan ook geen precedentswaarde hebben.

In de mate dat verzoekster nog verwijst naar de arresten met nrs. 77 128 en 77 130 van 13 maart 2012 van de Raad waarin, met verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010, wordt gesteld dat een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten één en ondeelbaar zijn moet worden opgemerkt dat er in casu geen sprake is van verscheidene beslissingscomponenten die zijn opgenomen in één akte en dat de Raad van State reeds oordeelde dat uit het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn (cf. RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Verzoeksters beschouwingen laten niet toe een samenhang tussen de bestreden beslissingen vast te stellen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient niet meer te worden ingegaan op de door verweerder opgeworpen exceptie met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3.3. Verweerder betwist ook nog de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken

3.4. De Raad merkt tevens ambtshalve op dat het niet betwist is dat de kinderen van verzoekster, E.G en L.G., minderjarig waren en deze kinderen hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van E.G. en L.G. oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. De minderjarige kinderen dienen dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De uiteenzetting van verzoeksters advocaat dat de vader van de minderjarige kinderen niet gemakkelijk te bereiken was omdat hij niet langer in België woonde leidt niet tot de conclusie dat hij het ouderlijk gezag niet samen met verzoekster zou uitoefenen en dat voormelde regels niet zouden gelden.

3.5. Daarnaast moet worden aangegeven dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de twee andere kinderen van verzoekster, M.G. en M.A.G., bij een adrescontrole niet meer konden worden aangetroffen, zodat niet blijkt dat zij nog in het Rijk verblijven. Ter terechtzitting wordt deze vaststelling door de advocaat van verzoekster niet betwist.

Er moet worden benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen, een verblijfsmachtiging in België af te geven. Nu niet blijkt dat verzoeksters twee oudste kinderen zich nog op het Belgische grondgebied bevinden, blijkt niet dat de afgifte van een verblijfsmachtiging aan deze kinderen in België nog mogelijk is. Aangezien deze kinderen visumplichtige vreemdelingen zijn, van wie kan worden aangenomen dat zij in het buitenland verblijven, zullen zij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verwerven en blijkt niet dat deze kinderen nog enig actueel belang hebben bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Zo deze kinderen eventueel steeds ondergedoken in het Rijk zouden hebben verbleven dan geldt ook voor hen, in ieder geval, de vaststelling dat het beroep niet rechtsgeldig werd ingesteld aangezien zij niet werden vertegenwoordigd door beide ouders.

3.6. Voorts is ter terechtzitting gebleken dat aan verzoekster, in functie van haar relatie met een Belgische man, een recht op verblijf werd toegestaan. Er blijkt derhalve ook niet dat verzoekster nog enig belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing (RvS 25 oktober 2012, nr. 9148 (c)). De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan er immers slechts toe leiden dat verweerder zal dienen vast te stellen dat hij geen gevolg meer kan geven aan haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, aangezien zij reeds over een recht op verblijf beschikt. Verzoeksters raadvrouw weerlegt deze vaststelling ter terechtzitting niet. Zij toont dan ook niet aan dat verzoekster nog enig actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De vaststelling dat niet wordt aangetoond dat verzoekster een belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing volstaat, gelet op artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om te concluderen dat het beroep gericht tegen deze beslissing onontvankelijk is.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK